

HAVVA ÇETİNER

GEÇMİŞİN
MÜHRÜ

ulysses
yayınları

Teşekkürlerim önce kitabımın son cümlesine kadar beni yalnız bırakmayan ve hikayeme ortak olan siz okurlarıma. Ayrıca bu serüvende hikayemi heyecanla bekleyen ve desteklerini hiç esirgemeyen sevdiklerime de sonsuz teşekkürlerimi borçluyum. Bu süre zarfında hikayemle ve sorularıyla en ince detaylarına kadar ilgilenen canım yayınevimi, arkada çalışan tüm ekip arkadaşlarım sizlere de saygım ve sevgim sonsuz.

Ve değerli okurlarım, sizlerle iletişimde olmayı seviyorum. Benimle instagram üzerinden @yazarcaisler hesabından iletişime geçebilirsiniz. Herkese çokça sevgiler.

Kaderin gölgesinden sıyrılıp kendi gerçeğini yazmak için
çalayan tüm aşık ruhlara...

ÖN SÖZ

Zamanın ve toprağın derinliklerinden gelen sırlar, bazen insanların kalbinde en karanlık duyguları uyandırabilir. Göbeklitepe'nin gizemli taşlarının arasına gömülü tarihler, sadece geçmişin izlerini değil, aynı zamanda geleceğin de karanlık yolculuklarını taşır. Bu kitap, tarih ve aşkın kesişim noktasında iki yabancı ruhun birbirine bağlanırken karşılaştığı çatışmaların ve fedakârlıkların öyküsüdür.

Şehrazad Kaya, arkeolog kimliğiyle geçmişin kaybolmuş izlerini keşfetmeye çalışırken Aslan Miroğlu, bir komiser olarak adaletin peşinden sürüklenir. Ancak ailelerinin tarihten gelen düşmanlıkları, bu iki karakteri birbirlerine yabancı kılmaktan çok daha fazlasını yapar.

Bu, sadece bir aşk hikâyesi değil; aynı zamanda aile bağlarının, tarihin ve insan ruhunun en derin yönlerinin sorgulandığı bir yolculuk. Bir tarafta kan davası ve geçmişin hırsı, diğer tarafta geçmişin gölgelerinden arınmaya çalışan iki ruh... Aşk zorluklarla şekillenirken tarih kendini defalarca hatırlatır.

Her duygunun, her kararın ağır bir bedeli vardır. Şehrazad ile Aslan'ın hikâyesi, geçmişin yaralarının bugüne nasıl yansıdığını ve insanın kendini bulma yolculuğunda karşılaştığı sınavları keşfetmenizi sağlayacak.

KADER

Kader mi? diye düşündü Şehrazad. Yirmi dört yıl önce kaçarak uzaklaştıkları o yer, şimdi neden onları çağırıyordu?

Yıllar geçmişti üzerinden. Şehrazad, annesi ve kardeşleriyle babasının ölümünden sonra gelmişti bu gri şehre. Sorana, “Ankaralıyım” cevabını verirdi. Oldum olası sevmezdi Şanlıurfa’yı. Annesi Şefika, kan davasına kurban verdiği kocasından sonra oğlunu da kaybetmeyi göze alamadı ve Şehrazad 3 yaşındayken evlatlarını da yanına alıp Şanlıurfa’yla yollarını ayırdı. “İnsanın başına hep korktuğu gelir,” derler. Yıllardır diken üstünde yaşadığı hayatı, şimdi zamanında kurşunların hedefi oldukları o yere doğru kayıyordu. *Bizi oraya çeken ne?* diye düşündü Şefika. Ne olursa olsun, bu anlamsız törelere Azad’ı da kurban vermeyecekti. Her şeye hazırlıklı, başladı eşyaları toparlamaya.

Şefika, öğretmenlik yaptığı senelerde tanışmıştı Mirza’yla. Çok sevmişlerdi birbirlerini ve bu sevgi bağı üç çocukla taçlanmıştı yıllar evvel. İlk çocukları Seda, biraz hüsrân getirmişti aileye. Çünkü Kaya ailesi, soylarını devam ettirecek bir erkek torun bekliyordu. Çok geçmeden bu istedikleri oldu. Azad, ikinci çocukları, Kaya ailesinin devamıydı onların gözünde. Azad doğduğu gün konak bayram havasına bürünmüştü. Açlar doyurulmuş, tatlılar dağıtılmış, çocuklar sevindirilmişti. Kaya ailesinin gözdesi, gelişiyse konağı şenlendirmişti. Aslında, Cabir Ağa, Azad sayesinde –onu korumak için– gelininin Ankara’ya göçüp gitmesine engel olmadı. Yine de

bir gözü hep onlardaydı, Mirza'sının emanetlerini hiçbir zaman yüzüstü bırakmadı.

Aradan iki yıl geçtikten sonra Mirza'nın masal prensesi gelmişti dünyaya. Simsiyah saçları, kapkara gözleri, ay parçası gibi yüzüyle parlıyordu. Mirza bu küçük bebeğe o kadar hayran kalmıştı ki o an dilinden bir isim dökülvermişti. "Şehrazad, benim masal prensesim. Kara gözlü, nur yüzlü kızım. Hep böyle ay gibi parlayasın. Her daim etrafına ışık saçasın," demişti.

Nereden bilebilirdi ki ay yüzlüsü Şehrazad, kaderin pençesinde bir o yana bir bu yana savrulacak?

BAŞLANGIÇ

Ankara sonbaharın ilk serin rüzgârlarıyla buluşurken, Şehrazad yaşamında yeni bir sayfa açmanın ağırlığını hissediyordu. Masasının üzerindeki tayin belgesi, hayatının başkentten uzaklaşarak bambaşka bir yön alacağını gösteriyordu. Yıllardır sokaklarını adım adım bildiği, tarihine aşina olduğu Ankara'dan ayrılmak zordu. Hele ki hayatlarında bir felaketi yaşatan Urfa'ya gitmek işleri daha da zorlaştırıyordu. Ama ne olursa olsun, bu iş onun kariyeri için büyük bir adım olacaktı.

Camdan dışarı baktı; grileşen gökyüzü, şehirle vedalaşması için ona son bir fırsat veriyor gibiydi. *Ankara... büyüdüğüm, gizlendiğim yer;* diye düşündü. Ama Urfa'nın gizemi, tarih kokan sokakları ve iç içe geçmiş kültürleri de onu çağırıyordu. Arkeolojiye olan tutkusu, bu kadim şehirde bambaşka bir anlam bulacaktı. Her ne kadar alıştığı hayatı bırakmak zor olsa da yeni görevindeki macera hissi bir yandan da içini kıpırdatıyordu.

Şehrazad derin bir nefes aldı. Mezopotamya tekrar onu çağırıyordu.

MEZOPOTAMYA

Şehrazad, Şanlıurfa'ya gelir gelmez önce görev yerine gitmek istedi. Valizleri dışarıda annesiyle bırakıp elinde belgeleriyle kuruma girdi. Yönlendirmenin yardımıyla personel bürosunu bulup içeri geçti. “Merhaba, ben Şehrazad Kaya. Göreve başlama emri ve tayin belgemi istemişsiniz. Vesikalık ve diğer belgeler de zarfın içerisinde.” Elinde tuttuğu zarfı masada oturan hanımefendiye uzattı.

“Tamam, Şehrazad Hanım. Biz gerekli düzenlemeleri yapalım, siz önümüzdeki hafta görevinize başlayabilirsiniz. Kazı alanını adresiyle birlikte size iletiriz. İyi günler.” Görevli personel ayağa kalkıp dostça Şehrazad'ın elini sıktı.

Şehrazad aynı samimiyetle karşılık verdi. “Teşekkür ederim, sizden haber bekliyorum.”

Şehrazad kurumdan çıktı, kapıda kendisini bekleyen annesi Şefika'nın bıkkın gözleriyle karşılaştı.

“Kızım, daha ne kadar oyalanacağız elimizde valizlerle? İşin bittiyse gidelim artık, haydi.”

Şehrazad, *Kaya Konağı'na ne kadar geç gidersem o kadar iyi*, diye düşünüyordu fakat ailesinin peşinde sürüklenmesine de gönlü daha fazla razı olmadı. Annesinin yanına geçip koluna sarıldı.

“Tamam, Şefika Sultan, bitti işim. Gidelim bakalım kaçınılmaz sonumuza.”

“Ne zaman başlayacakmışsın göreve?” diye sordu Seda. Şehrazad ablasına doğru döndü. “Bir haftalık izin sürem var. Onlar ge-

rekli işlemleri yapana kadar ben de buraları keşfe çıkacağım. Ne dersin, birlikte Urfa'nın altını üstüne getirelim mi, ablacığım?"

Seda, kardeşinin heyecanını dizginlemek istedi. "İzin verirseniz, Şehrazad Hanım, ben de yeni öğrencilerimle bir tanışayım. Sonra 'buralardan bir peri kızı geçti' havasına gireriz."

İki kolu çantalarla dolu, ellerinde de valizleri taşıyan Azad, daha fazla dayanamadı. "Ey Yüce Rabb'im, ne günah işledim de beni bu üç kadının arasına attın? Reva mıdır bu çektiğim?"

Şefika Azad'ın omzunu ittirince tökezledi, düşmemek için Seda'ya tutununca kahkahaları birbirine karıştı.

Çağırdıkları taksiye bindikleri gibi Kaya Konağı'nın yolunu tuttular. Yol boyunca kimse konuşmadı ama hepsinin aklında aynı soru vardı: Yıllar sonra nasıl karşılanacaklardı?

Şehrazad bir eliyle ablasına, diğer eliyle annesine sarılmıştı. Teyini Şanlıurfa'ya çıktığı için onların peşinde sürüklenmelerini, sadece acı yaşadıkları bu topraklara gelmelerini hiç istememişti. Ama aralarındaki bağ buna karşı çıktı. Şehrazad nereye, ailesi orayaydı. Minnet dolu bakışlarıyla annesine ve ablasına huzurla tutundu. Taksi yarım saatlik yolun ardından bir taş konağın önünde durdu. Asıl hikâye şimdi başlıyordu.

KAYA KONAĞI

Şefika bagajdan valizleri indirirken yardım istemek için oğluna seslendi. “Azad, oğlum! Yardım et de Őu valizleri indirelim.”

Şehrazad taksiden inmiŐ, ahŐap kapının önünde bekliyordu. Devasa taş duvarların önünde kendini çok küçük hissetti. Konağın giriŐinde asılı soyadı, tüm görkemiyle ona bakıyordu: “KAYA KONAĞI”.

Babası öldükten sonra annesi Mirza’nın soyadından vazgeçmemiŐti. Ona dair her Őeyi canlılıkla yaşatacağına söz vermiŐti. Kendi soyadına dönmek, Mirza’ya ihanet etmek gibi gelmişti. Şimdi geçmiŐi, yirmi dört yıl sonra tekrar önündeydi. Kalbinin sızısı kapıya yaklaŐtıkaça daha da derinleŐiyordu. Dev ahŐap kapının önünde bekleyen siyah takım elbiseli iki koruma, kapıyı iki yandan açtı. Şefika, sağında Seda ve solunda Azad ile kapının eŐiđindeydi. Şehrazad çekimser bir tavırla Azad’ın hemen arkasındaydı. Kapının açılmasıyla avluya ayak bastılar. Tam karŐıda Zümrüt Hanım’ın özlem dolu bakışlarıyla karŐılaŐtılar.

Zümrüt, heyecanla yardımcılara seslendi. “AyŐe, Meryem! Tez alın çocukların elindeki bavulları, haydi! Hepsini odalarına yerleŐtirin.” Verilen talimatla AyŐe ve Meryem valizlere yöneldi.

Şehrazad böyle bir karŐılama beklemiyordu. 3 yaŐında ayrıldığı bu konaktan geriye, aklında sadece babasını kaybettiği anların feriyatları kalmıştı. Őöyle alıcı gözle bir baktı bundan sonra yaşayacağı, doğduğu o konağa. Büyük ahŐap kapı oyma motiflerle süslenmiŐ,

kocaman demir parmaklıklarla çevrilmişti. Kapının iki yanında taşlardan yapılmış iki aslan heykeli duruyordu. *Neden aslan?* diye düşündü Şehrazad, belli ki konağın köklü geçmişini simgeliyordu.

Avlunun girişi taş döşemelerin arasındaki çiçeklerle bezenmişti. Avlu o kadar büyük ve güzeldi ki onları konağa davet edercesine kucak açıyordu sanki. Tam ortada kuyuya benzeyen çeşme, akan suyuyla Urfa'nın sıcaklığını serinletiyordu. Çeşmenin etrafında yerel taşlarla inşa edilmiş küçük oturma alanları ve şık saksılar içinde rengârenk çiçekler yer alıyordu.

İsminin Meryem olduğunu öğrendiği orta yaşları geçmiş teyze, koşup elindeki valize asılınca, Şehrazad gözlerini avludan çekmek zorunda kaldı. Meryem, sevinçle ve samimiyetle uzandı Şehrazad'ın eline.

“Ver, kızım, ver. Kaçıracaklar gibi sarılmışsın valizine. Götürüp odana yerleştireyim eşyalarını.” Şehrazad mahcup bir şekilde geri çekildi.

“Hayır, hayır, teşekkür ederim. Zahmet vermeyim, ben yerleştiririm,” dese de Meryem valizleri Şehrazad'ın elinden aldı. “Olur mu öyle şey? Benim işim bu.” Şehrazad utana sıkıla vermek zorunda kaldı eşyaları.

Meryem eşyaları aldıktan sonra Şehrazad'ın gözlerine baktı. “Maşallah, ne kadar güzel bir genç kız olmuşsun? Sen doğduğunda, ben de senin bu yaşlarından az büyüttüm. Tabii sen beni hatırlamazsın. Ben Meryem, bu konağın kalfasıyım. Bundan sonra ne isterseniz ben koşarım yardıma. Hiç çekinmeyin, e mi?”

Şehrazad ve Seda'nın mahcup bakışları birbirini buldu. Annesinden de yaşlı bir kadına nasıl olur da iş buyururlardı? Zümrüt Hanım, Meryem'in sözlerini destekledi.

“Siz çok küçüktünüz hatırlamazsınız. Hepiniz Meryem'in eline doğdunuz. Her işinize o koştururdu.” Sonra eliyle Meryem'in arka-